

vom fi neagonisitori și vom ierta toate, tuturor. Și nici nu vom vrea să ne desfătăm de pofta trupească sau de vreo altă plăcere închinată, ci ne vom scârbi de dănselle ca [de niște lucruri] trecătoare, frământându-ne pururea și având înaintea ochilor ziua judecății. Căci frica mare și agonia chinurilor destramă totdeauna dulceața plăcerii și ridică sufletul plecat [spre desfătare]”.

DESPRE VIEȚUIREA VIRTUOASĂ

Nu se cuvine ca cei mai slăbuți cu firea să deznădăjduiască și să

părăsească viețuirea virtuoasă și plăcută lui Dumnezeu și să o disprețuiască ca una ce nu ar putea fi ajunsă nici înțeleasă de ei.

Căci unii, chiar de nu vor putea ajunge la culmea virtuții și mântuirii, prin sânguință și dorință, totuși se fac mai buni sau în nici un caz mai răi. Iar acest folos al sufletului nu este mic.

Sursa: **cuvantul-ortodox.ro**
Everghetinos vol. I, Ediția bilingvă,
Sfânta Mănăstire Vatoped

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 22 ianuarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 26 ianuarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 27 ianuarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie <i>Ap. 1 Timotei 1, 15-17; Ev. Luca 18, 35-43; glas 2</i> → Duminica a 31-a după Rusalii; → Vindecarea orbului din Ierihon; → Aducerea moaștelor Sf. Ier. Ioan Gură de Aur; → Sfânta Marciana împărăteasa;

Pentru versiunea digitală a buletinului și pentru a fi la curent cu modificările din program, vă puteți abona la buletinul online (newsletter) pe **sfantul-ilie.ro**.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

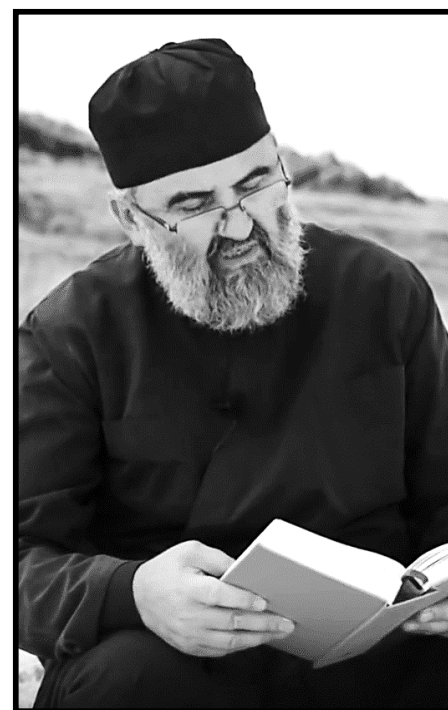

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Socotiți, drept aceea, cum să umblați cu pază, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, că zilele rele sunt.” – Efeseni 5, 15-16

Nr. 282 / 20 ianuarie 2019

PĂRINTELE CONSTANTIN COMAN

FACULTATEA DE TEOLOGIE
ORTODOXĂ
„PATRIARHUL JUSTINIAN”

RECUNOȘTINȚA ȘI ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE

Recunoștința sau orice alt sentiment la adresa cuiva – înainte de a fi exprimată, este o stare lăuntrică a respectivului. În mine se naște un gând bun la adresa cuiva. Mă cuprinde o stare bună care-l are drept cauză pe cel care m-a ajutat în vreun fel. Starea aceasta se constituie într-un conținut bun al relației dintre noi. În starea de recunoștință, ce poate cuprinde sufletul meu până la a-l copleși, îl cuprind pe cel care mi-a făcut bine, îl aduc, îl actualizez în lăuntrul meu. Mă unesc cu el. Închipuți-vă că, în felul acesta L-am aduce pe Dumnezeu în sufletul nostru, nutrind profundă și nemăsurată recunoștință față de El pentru tot. Dumnezeu acest lucru îl urmărește, nu achitarea de o datorie, prevăzută în vreun cod de legi sau în vreo morală convențională. Și, bineînțeles, că exprimarea acestei stări de recunoștință, care ne-a umplut sufletul de El, Îl bucură pe Dumnezeu. Dacă eu vă fac un bine

dumneavoastră, vă ajut într-o situație, iar dumneavoastră vă întoarceți la mine și-mi spuneți: „Părinte Constantin, vă sunt recunoscător, vă sunt mulțumitor, dar nu numai că-mi exprim mulțumirea și recunoștința, dar vă port în suflet pentru că m-ați ajutat!”, în urma gestului meu, între mine și dumneavoastră s-a activat o relație frumoasă, cu un conținut real, frumos, îmbucurător. Eu, la rândul meu, spun în sinea mea: „Omul acesta sensibil și recunoscător pentru gestul minor pe care eu l-am făcut pentru el, se gândește la mine și gândul acesta îl umple de bucurie și de recunoștință!”. Iată cum și în mine se naște un gând bun și o stare îmbucurătoare care vă are ca subiect pe dumneavoastră. Și eu vă port, măcar un timp, în sufletul meu, cu imaginea îmbucurătoare pentru mine a unui om recunoscător, sensibil, etc. Dacă la gestul meu de ajutorare, dumneavoastră nu răspundeți cu recunoștință, nu răspundeți în nici un fel, se pierde mai întâi de toate întâlnirea noastră sufletească reciprocă: în dumneavoastră, prin starea de recunoștință pe care o nutreți în suflet, și în mine prin starea de bucurie generată de exprimarea recunoștinței. Ca să nu mai spun că, în situația în care eu observam că ați fost nerecunoscător, se consemna un minus în relația dintre noi: gândul

că sunteți nerecunoscător și neatent și starea de întristare sau amărăciune, consecvență acestui gând.

Nu ni-L putem închipui pe Hristos Iisus așteptând și receptând recunoștința sau lipsa recunoștinței, ca pe un gest de bună creștere sau de replică la schimb: ți-am făcut un bine ești dator să-mi dai ceva în schimb, măcar un „mulțumesc”. Dacă gestul Lui este, în ultimă analiză, un gest de dragoste atunci recunoștința este un răspuns la acest gest de dragoste, iar lipsa recunoștinței, absența acestui răspuns.

Lucrurile acestea sunt esențiale din perspectiva Evangheliei, din perspectivă duhovnicească. Nu fizicul și materialul, gesturile fizice, faptele în ele însele, ci receptarea lor în plan sufletească, lucrarea lor în spațiul relației interpersonale. Noi, în majoritate, trăim, din păcate, într-o altă stare, într-o stare de suspiciune, de îndreptățire, de meschinărie, de răutate, de bârfă, de judecată nesfârșită a tuturor; toate îngemănate, revendicate de o stare de decădere a omului, pe care eu o numesc îndreptățire de sine. Îndreptățirea de sine este starea cea mai de jos a omului. Este starea omului incapabil de iubire și insensibil la provocarea iubirii. Este starea omului incapabil de iubire.

Recunoștința este vârful existenței! A fi recunoscător

înseamnă a exista la vârf! Cine vrea să existe la bază, să se îndreptățească pe sine. Cine vrea să existe la vârf, să vâneze recunoștința și mulțumirea. Fiecare dintre noi avem pentru ce și către cine să ne exprimăm permanent mulțumirea și recunoștința. Cine este recunoscător iese din sine spre celălalt, iar cel care se îndreptățește pe sine, se închide în sine, asfixiat și sinucigaș sufletește.

Sursa: **cuvantul-ortodox.ro**

Părintele Constantin Coman, *Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor*, Editura Bizantină, București, 2010

**SFÂNTUL CUVIOS
ANTONIE CEL MARE**
16 IANUARIE

DESPRE AKEDIE

Avva Antonie, stând odată în pustie, a căzut în akedie și în multă întunecare a gândurilor. Și zicea

către Dumnezeu: „Doamne, vreau să mă mântuiesc și nu mă lasă gândurile. Ce voi face în necazul meu, cum mă voi mântui?” Și numai puțin sculându-se a văzut afară pe cineva stând ca și el și lucrând, apoi sculându-se de la lucru și rugându-se, și iarăși așezându-se și împletind funia, apoi iar la rugăciune sculându-se. Era îngerul Domnului trimis spre îndreptarea și încredințarea lui Antonie. Și a auzit pe înger spunând: Așa fă și te vei mântui! Iar el auzind aceasta, a avut multă bucurie și îndrăzneală și așa făcând, se mântuia.

GÂNDUL LA MOARTE

Zicea Sfântul Antonie către ucenicii săi: „Pentru a nu cădea în neputare de grijă și a nu da înapoi în nevoiță, este bine să cugetăm neîncetat la cuvântul Apostolului: *Mor în fiecare zi*. Căci dacă și noi trăim astfel, ca unii ce mor în fiecare zi, nu vom păcătui. Și iată ce înseamnă aceasta: când ne sculăm în fiecare zi, să socotim că nu vom trăi până seara și, de fiecare dată când ne culcăm, să socotim că nu ne vom trezi, de vreme ce e neștiut din fire [cât avem de trăit] și viața ne e măsurată în fiecare zi de pronia dumnezeiască.

Dacă gândim astfel, nici nu vom păcătui, nici nu vom pofti vreun lucru, nu ne vom mânia împotriva nimănui și nici nu vom aduna comoară pe pământ. Ci, ca unii care așteptăm în fiecare zi să murim,